

Sygn. akt: I C 339/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2022 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w C.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 339/21

UZASADNIENIE

Powód M. R. wniósł przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa Zakład Karny w C. pozew o zapłatę kwoty 15 000 zł. W uzasadnieniu wskazał że w grudniu 2020 r. Rzecznik Praw Obywatelskich uznał iż kary dyscyplinarne z dnia 31 lipca 2017 r. oraz 20 lutego 2018 r. zastosowano przez pozwanego wobec niego bezpodstawnie i w dniu 8 stycznia 2021 r. zostały anulowane z systemu NOENET. Powód podkreślił, że kary te skutkowały pozbawieniem go możliwości nauczania i odpłatnej pracy z której spłacał zadłużenia alimentacyjne. Wskazał również, że w dniu 27 stycznia 2021 r. w Zakładzie Karnym w K. komisja zakwalifikowała go do nauczania, a ze względu na art. 149 k.k.w. dyrekcja uchyliła karę dyscyplinarną i uznała ją za niebyłą oraz podjęła decyzję mającą na celu uchylenie skutków ukarania. Powód wskazał, że złożył prośbę o ponowne przywrócenie do pracy jaką miał przed ukaraniem, jednak dostał odmowę i do dnia wniesienia pozwu nie został przywrócony. W uzasadnieniu powołał się również na interpretację definicji dóbr osobistych, podkreślając, że gdyby pozwany respektował art. 149 k.k.w. pracowałby on odpłatnie i mógł spłacać alimenty i mieć na swoje potrzeby.

Pozwany Skarb Państwa Zakład Karny w C. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu wskazał, iż powód w Zakładzie Karnym w C. przebywał od 5 kwietnia 2017 r. roku do dnia 25 kwietnia 2018 r. Przyznał, że powód został ukarany karami dyscyplinarnymi przez z-cę Dyrektora Zakładu Karnego w C., za przewinienia polegające na zażyciu środków psychoaktywnych niewiadomego pochodzenia, czym naruszył art. 116 a pkt 4 k.k.w.. Oba przypadki użycia przez niego środków odurzających zostały potwierdzone przez dyżurującego w zakładzie lekarza, który z kolei w bezpośrednim badaniu fizykalnym stwierdził u niego stan po użyciu środka odurzającego. Ww. decyzje zostały utrzymane w mocy przez Sędziego Penitencjarnego Sądu Okręgowego w Słupsku. Pozwany poinformował również, że w sprawie decyzji z dnia 2 sierpnia 2017 r. powód złożył zawiadomienie do prokuratury o popełnieniu przestępstwa przez z-ce Dyrektora ZK w C., natomiast decyzję z dnia 22 lutego 2018

r. zaskarżył do Dyrektora Zakładu Karnego w C.. W trakcie podjętych czynności wyjaśniających oba organy nie dopatrzyły się uchybień w działaniach funkcjonariuszy. Przyznano jednak, że pozwany został poinformowany o uznaniu skargi powoda za zasadną przez Rzecznika Praw Obywatelskich oraz o wnioskach zawartych w piśmie Rzecznika do realizacji. W związku z powyższym w dniu 30 grudnia 2020 r. Dyrektor Zakładu Karnego w C. zdecydował o uchyleniu ww. kar dyscyplinarnych i uznał je za niebyłe, również dokonano stosownych zmian w Centralnej Bazie Danych Osób Pozbawionych Wolności. Odnosząc się do zarzutów dotyczących wycofania z zatrudnienia oraz z nauki na skutek wymierzenia powodowi przedmiotowych kar, wskazano, że faktycznie po ukaraniu karą z dnia 2 sierpnia 2017 r. powód został wycofany z zatrudnienia, a powodem była konieczność zapewnienia bezpieczeństwa w jednostce. Następnie w dniu 3 sierpnia 2017 r. Komisja Penitencjarna podjęła decyzję o pozbawieniu powoda możliwości nauczania w zakresie nieobjętym nauczaniem obowiązkowym II sem. kwalifikacyjnego kursu zawodowego o kierunku kucharz z uwagi na fakt, że skazany wprowadził się w stan odurzenia środkami niewiadomego i nieznanego pochodzenia co zostało potwierdzone badaniem lekarskim, stwarzanie zagrożenia bezpieczeństwa dla siebie poprzez odurzanie się środkami psychoaktywnymi, ale również swoim zachowaniem – stwarzanie realnego zagrożenia bezpieczeństwa dla ładu i porządku w zakładzie karnym. Wskazano, że powodowi ponownie zaproponowano możliwość podjęcia nauk w dniu 26 stycznia 2018 r., jednak on nie wyraził chęci. W dniu 23 listopada 2017 r. powód ponownie podjął zatrudnienie w ww. firmie, jednak ponownie został wycofany w dniu 21 lutego 2018 r. z powodu wprowadzenia się w stan odurzenia substancją psychoaktywną w dniu 17 lutego 2018 r. i koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa w jednostce. Wyjaśniono również, że w dniu 26 kwietnia 2018 r. został przetransportowany do AŚ P. i wrócił w dniu 11 lipca 2019 r. (z uwagi na zakwalifikowanie do nauczania), albowiem zwrócił się z prośbą o zakwalifikowanie do nauczania I sem. LO w CKU i decyzją Komisji Penitencjarnej z dnia 8 maja 2019 r. do ww. szkoły został przyjęty. W dniu 2 października 2019 r. powód oświadczył, że rezygnuje z nauczania ze względów osobistych, w związku z czym w dniu 16 października 2019 r. został pozbawiony możliwości nauczania na własną prośbę. Pozwany ponadto podniósł zarzut przedawnienia, wskazując, że od dnia ogłoszenia kar dyscyplinarnych rozpoczął się jego bieg.

Na rozprawie w dniu 23 marca 2022 r. powód wskazał, że dochodzi od pozwanego kwoty 15.000 zł. i jest to kwota jaką by zarobił od dnia wydania decyzji przez Rzecznika.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Powód M. R. w pozwanym Zakładzie Karnym w C. przebywał w okresie od 8 lutego 2017 r. do dnia 7 marca 2017 r., od dnia 5 kwietnia 2017 roku do 25 kwietnia 2018 r. oraz od dnia 11 lipca 2019 r. do dnia 29 października 2019

bezsporne, ponadto dowód: przeglądarka pomieszczeń k. 38-39

W dniu **8 lutego 2017 r.** powód został przetransportowany do Zakładu Karnego w C. z uwagi na zakwalifikowanie go do nauczania w CKU. Podczas pobytu w jednostce podjął także zatrudnienie w firmie (...). W dniu **29 lipca 2017 r.** u powoda podczas powrotu z zatrudnienia w ww. firmie funkcjonariusze stwierdzili nienaturalne zachowanie tj bełkotliwą mowę, zaburzenia ruchu, trudności w nawiązaniu kontaktu. Użycie środków odurzających zostało potwierdzone przez dyżurującego w zakładzie lekarza. W związku z powyższym na wniosek funkcjonariuszy powód został ukarany karą dyscyplinarną przez z-cę Dyrektora Zakładu Karnego w C. w postaci udzielenia widzeń w sposób uniemożliwiający bezpośredni kontakt z osobą odwiedzającą na okres 3 m-cy. Z uwagi na konieczność zapewnienia bezpieczeństwa w jednostce powód z dniem **31 lipca 2017 r.**, został wycofany z zatrudnienia. W dniu **3 sierpnia 2017 r.** Komisja Penitencjarna z uwagi na fakt, że skazany wprowadził się w stan odurzenia środkami niewiadomego i nieznanego pochodzenia, stwarzanie zagrożenia bezpieczeństwa dla siebie poprzez odurzanie się środkami psychotropowymi, ale również swoim zachowaniem stwarzał realne zagrożenie bezpieczeństwa dla ładu i porządku, w związku z czym w celu umożliwienia wzmożonej kontroli nad zachowaniem skazanego na podstawie art. 76 §1 ust 5 k.k.w. oraz art. 131 a ust 1 podjęła decyzję dotyczącą pozbawienia powoda możliwości nauczania w zakresie nieobjętym nauczaniem obowiązkowym II sem. kwalifikacyjnego kursu zawodowego o kierunku kucharz.

dowód: wniosek k. 40, k. 63, pismo k. 42, oświadczenie k. 43, wpis w książeczce zdrowia k. 44, 45, notatka k. 58, powiadomienie k. 64

W dniu **23 listopada 2017 r.** powód ponownie podjął zatrudnienie w ww. firmie, a w dniu **26 stycznia 2018 r.** powodowi ponownie zaproponowano możliwości podjęcia nauki, na co nie wyraził zgody.

bezsporne, ponadto dowód: notatka k. 59

W dniu **17 lutego 2018 r.** u powoda ponownie stwierdzono wprowadzenie się w stan odurzenia substancją psychoaktywną, w związku z czym w dniu **21 lutego 2018 r.** z powodu konieczności zapewnienia bezpieczeństwa w jednostce ponownie został wycofany z zatrudniania.

dowód: wniosek k. 41, 52 pismo k. 49, k. 60, wyjaśnienie k. 51, powiadomienie

W dniu **26 kwietnia 2018 r.** powód został przetransportowany do AŚ P.. Następnie zwrócił się z prośbą o zakwalifikowanie go do nauczania na I sem. LO w CKU i decyzją Komisji Penitencjarnej z dnia 8 maja 2019 r. do ww. szkoły został przyjęty. W dniu **11 lipca 2019** ponownie przybył do Zakładu Karnego w C. z uwagi na zakwalifikowanie go do nauczania r. W dniu **2 października 2019 r.** oświadczył, że rezygnuje z nauczania ze względów osobistych, w związku z czym w dniu **16 października 2019 r.** został pozbawiony możliwości nauczania.

bezsporne, ponadto dowód: notatka k. 62

Podczas pobytu w Zakładzie Karnym w C. kary dyscyplinarne zostały powodowi wymierzone na wniosek funkcjonariuszy, po stwierdzeniu u niego, w dniu 29 lipca 2017 r. i w dniu 17 lutego 2018 r podczas powrotu z zatrudnienia (...), nienaturalnego zachowania tj bełkotliwej mowy, zaburzenia ruchu, trudności w nawiązaniu kontaktu. W obu przypadkach użycie środków odurzających zostały potwierdzone przez dyżurującego w zakładzie lekarza. Ww. decyzje zostały utrzymane w mocy przez Sędziego Penitencjarnego Sądu Okręgowego w Słupsku.

bezsporne, ponadto dowód: wniosek k. 40, k. 41, pismo k. 49, sprawozdanie k. 50, wyjaśnienie k. 51, wniosek k. 52, notatka k. 58

Powód złożył skargę do Rzecznika Praw Obywatelskich w przedmiocie stwierdzenia obecności w organizmie osadzonych środka odurzającego lub substancji psychotropowych. Została ona uznana za zasadną, albowiem stwierdzono, że w Zakładzie Karnym w C. doszło do naruszenia obowiązujących przepisów tj art. 116b k.k.w. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie sposobu przeprowadzania badań na obecność alkoholu, środków odurzających lub substancji psychotropowych w organizmie skazanego pozbawionego wolności, ich dokumentowania oraz weryfikacji. O powyższym pismem z dnia 3 grudnia 2020 r. Rzecznik poinformował Dyrektora Zakładu Karnego w C.. Po uzyskaniu informacji o uwzględnianiu skargi Dyrektor Zakładu Karnego w C. na podstawie art. 149 k.k.w. uchylił ww. skargi i uznał je za niebyłe. Anulowano również wpisy, które dotyczyły skarg w Centralnej Bazie Danych Osób Pozbawionych Wolności (Noe.NET).

dowód pismo k. 54- 55, pismo k. 56,57

Decyzją komisji penitencjarnej Zakładu Karnego w K. z dnia 27 stycznia 2021 r. powód został zakwalifikowany do nauczania na II semestrze kwalifikacyjnego kursu zawodowego kucharza. Decyzją rekrutacyjną Zakładu Karnego w C. z dnia 4 lutego 2021 r. nie został przyjęty do wybranej szkoły z powodu braku wolnych miejsc.

bezsporne, ponadto dowód pismo k. 13

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód M. R., jak wskazał w pozwie, dochodził od Skarbu Państwa Zakładu Karnego w C. zadośćuczynienia w kwocie 15.000,00 zł za pozbawienie go możliwości nauki oraz wynagrodzenia z tytułu odpłatnej pracy z której spłacał alimenty. Podkreślał, że na skutek ukarania go karami dyscyplinarnymi, które zostały uchylone, został pozbawiony możliwości nauczania i pracy. Na rozprawie w dniu 23 marca 2022 r. wskazał, że dochodzi od pozwanego kwoty 15.000 zł. i jest to kwota jaką by zarobił od dnia wydania decyzji przez Rzecznika Praw Obywatelskich.

Pozwany Skarb Państwa Zakład Karny w C. wniósł o oddalenie powództwa jako bezzasadnego. Zakwestionował wszystkie podnoszone przez powoda zarzuty wskazując, iż powód wprawdzie został pozbawiony zatrudnienia jak i możliwości nauczania na skutek ukarania karami dyscyplinarnymi, które później zostały uchylone, jednak w późniejszym czasie przywrócono mu ww. prawa i to powód z nich dobrowolnie zrezygnował.

Na gruncie prawa polskiego można uzasadnić żądanie powoda z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych regulacją wynikającą z art. 23 k.c. i art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. i art. 444 k.c. Natomiast zgodnie z treścią art. 417 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła

Przesłanką odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych jest bezprawność tj. sprzeczność z przepisami albo zasadami współżycia społecznego. Zaznaczyć jednak należy, że pewne niedogodności i ograniczenia są związane z pozbawieniem wolności. W związku z powyższym, z uwagi na zastrzeżenia powoda należy rozważyć czy jego zarzuty stanowią naruszenie w/w norm, z którymi będzie związana odpowiedzialność pozwanego.

Dla przyjęcia odpowiedzialności za zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych zgodnie z art. 24 k.c. konieczne jest zaistnienie 3 przesłanek, a więc – oprócz bezprawności działania sprawcy – również dwie inne przesłanki tj.:

1. istnienie dobra osobistego podlegającego ochronie,
2. jego naruszenie lub zagrożenie.

Samo stwierdzenie bezprawności zachowania jest tylko jedną z trzech przesłanek jego odpowiedzialności. Nie może więc samo przez się prowadzić do odpowiedzialności pozwanego. Odpowiedzialność ta powstaje dopiero z chwilą jednoczesnego spełnienia powyższych trzech przesłanek.

Zgodnie z ogólną zasadą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. w przedmiotowej sprawie ciężar wykazania istnienia dobra osobistego podlegającego ochronie oraz faktu jego naruszenia, a także fakt wyrządzenia szkody spoczywał na powodzie jako osobie, która z faktów tych wywodzi określone skutki prawne. Powód mógł wykazać powyższe fakty wszelakimi dowodami. W przypadku zaś skutecznego wykazania naruszenia dobra osobistego bądź szkody pozwany mógłby zwolnić się z odpowiedzialności dopiero poprzez wykazanie, iż jego działanie (zaniechanie) nie miało charakteru bezprawnego – tj. było zgodne z wiążącym go prawem (domniemanie bezprawności działania).

Wyjaśniwszy powyżej zasady dowodowe rządzące niniejszym procesem po pierwsze, dojsć należy do wniosku, iż powód w sprawie powoływał się przede wszystkim na okoliczność, że nie przywrócono go do pracy i nie umożliwiono mu nauki, po uchyleniu kar dyscyplinarnych. Zaznaczyć jednak należy, został on ukarany karą dyscyplinarną w postaci udzielenia widzeń w sposób uniemożliwiający bezpośredni kontakt z osobą odwiedzającą na okres 3 m-cy Ponadto powód nie dookreślił żadnego konkretnego dobra, które jego zdaniem zostało naruszone, a na rozprawie doprecyzowywał, że domaga się zapłaty od pozwanego kwoty 15.000 zł., albowiem tyle by zarobił w przypadku gdyby pracował. Wskazywał, że zarabiał 2.500 zł. miesięcznie.

Powód nie zaferował jednak jakiegokolwiek dowodu, który potwierdzałby jego twierdzenia. Brak jest jakichkolwiek podstaw aby uznać, że jego dobra osobiste zostały bezprawnie naruszone, a także, że z winy strony pozwanej stracił kwotę 15.000 zł. Brak jest jakkolwiek dowodu, że z okresie na który się powołuje zarobiłby 2500 miesięcznie. Pomimo pouczenia o ciężących na nim obowiązkach dowodowych (por. pouczenie otrzymane wraz z zawiadomieniem o terminie rozprawy, k. 92-93, pouczenie na rozprawie w dniu 23 marca 2022) nie wskazał żadnych dowodów,

Wskazać należy, że brak bezprawności zachowania strony polega na wykazaniu, iż dane działanie było dokonywane w ramach obowiązującego porządku prawnego, było działaniem w celu ochrony uzasadnionego interesu. Tylko zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego uzasadnia odpowiedzialność na gruncie art. 448 k.c. Przyjęcie, że podstawą przewidzianej w art. 448 k.c. odpowiedzialności sprawcy naruszenia dobra osobistego jest jego działanie zawinione oznacza, że podstawą zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia będzie każde zawinione działanie sprawcy, a więc zarówno w przypadku winy umyślnej, jak i winy nieumyślnej. W niniejszej sprawie powód swoje roszczenie opierał na naruszeniu swoich dóbr osobistych w postaci braku przywrócenia go do pracy i nauki po uchyleniu bezpodstawnie wymierzonych kar dyscyplinarnych.

Zgodnie z art. 142 §1 i §2 k.k.w. podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione naruszenie nakazów lub zakazów wynikających z ustawy, regulaminu lub innych przepisów wydanych na jej podstawie albo ustalonego w zakładzie karnym lub miejscu pracy porządku. Na decyzje dyrektora przysługuje skarga. Zgodnie z art. 149 k.k.w. jeżeli zostały ujawnione nowe fakty lub dowody nieznanne przedtem, wskazujące na to, iż ukarany jest niewinny, dyrektor zakładu karnego uchyła karę dyscyplinarną i uznaje ją za niebyłą oraz podejmuje stosowną decyzję mającą na celu uchylenie skutków ukarania. W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, że powodowi została wymierzona kara dyscyplinarna w postaci udzielenia widzeń w sposób uniemożliwiający bezpośredni kontakt z osobą odwiedzającą na okres 3 m-cy. Podkreślić należy, że to Komisja Penitencjarna, z uwagi na fakt, że skazany wprowadził się w stan odurzenia środkami niewiadomego i nieznanego pochodzenia, stwarzanie zagrożenia bezpieczeństwa dla siebie poprzez odurzanie się środkami psychotropowymi, ale również swoim zachowaniem stwarzał realne zagrożenie bezpieczeństwa dla ładu i porządku, w związku z czym w celu umożliwienia wzmożonej kontroli nad zachowaniem skazanego na podstawie art. 76 §1 ust 5 k.k.w. oraz art. 131 a ust 1, podjęła decyzję dotyczącą pozbawienia powoda możliwości nauczania. Niewątpliwie kara dyscyplinarna została ostatecznie anulowana i zatarta na skutek uwzględnienia skargi powoda przez Rzecznika Praw Obywatelskich.

W niniejszej sprawie należało zatem ustalić, czy wymierzenie powodowi kary dyscyplinarnej doprowadziło do naruszenia jego dóbr, w tym jakich i czy stanowiły one jego dobra osobiste, czy wymierzenie tej kary było bezprawne oraz czy pozwany ponosi winę za ich naruszenie. Po stwierdzeniu tych przesłanek możliwe byłoby ustalenie adekwatnego do stopnia naruszenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W ocenie Sądu jednak nie każde pozbawienie uprawnień jest naruszeniem godności osobistej, uzasadniającym zastosowanie cywilnoprawnych środków ochrony dóbr osobistych. Ustalić bowiem należy czy w powszechnym odczuciu stanowi ono naruszenie godności człowieka, a tym samym istotne znaczenie ma rodzaj i charakter uprawnień, których człowiek został pozbawiony. Pozbawienie uprawnień powoda wynikało z wprowadzenia się w stan odurzenia i przez to pozwany uznał, że zagraża on bezpieczeństwu. Strona pozwana powołała się na działanie dyrektora zakładu karnego w ramach uprawnienia do wymierzania kar dyscyplinarnych wynikającego z przepisów k.k.w., a także działania komisji penitencjarnej w celu zachowania bezpieczeństwa. Na mocy z art. 7 i 34 k.k.w., skazany może zaskarżyć do sądu penitencjarnego oraz do sądu penitencjarnego decyzje wydane m.in. przez dyrektora zakładu karnego z powodu ich niezgodności z prawem. W tym trybie następuje zatem stwierdzenie, czy decyzja dyrektora zakładu karnego o wymierzeniu kary była zgodna z prawem, czy była merytorycznie zasadna, wydana w celu zapewnienia bezpieczeństwa i realizacji zadań wychowawczo-resocjalizacyjnych ciężących na administracji zakładu karnego. Na skutek wniesienia skarg przez powoda takiej oceny dokonał Sędzia Penitencjarny Sądu Okręgowego w Słupsku, który nie stwierdził uchybień, które wywołałyby konieczność ich zmiany lub uchylenia. Podkreślić należy, że wszelkie decyzje podejmowane wobec powoda oparte były o dostępną w dacie podjęcia decyzji wiedzę.

W związku z powyższym w ocenie Sądu pozwanemu nie można zarzucić bezprawności działania. Decyzje podjęte zostały w oparciu o zebrany przez funkcjonariuszy materiał dowodowy, a po decyzji Rzecznika Praw Obywatelskich na podstawie art. 149 k.k.w. kara została uchylona, uznana za niebyłą. Nadmienić jednak należy, że mając na względzie powyższe Sąd uznał, że zarzucane w pozwie działania strony pozwanej nie były bezprawne skoro podejmowane były w ramach uprawnień przyznanych funkcjonariuszom na podstawie wskazanych przepisów kodeksu karnego wykonawczego i brak jest w sprawie potwierdzenia przez sędziego lub sąd penitencjarny zastrzeżeń do wymienionych działań. Również powód nie wykazał, ani nie twierdził aby zarówno w dniu 29 lipca 2017 r. i w dniu 17 lutego 2018 r. nie stwarzał zagrożenia bezpieczeństwa dla siebie poprzez odurzanie się środkami psychotropowymi, ani swoim zachowaniem nie stwarzał realnego zagrożenia bezpieczeństwa dla ładu i porządku, albowiem nie wprowadził się w stan odurzenia środkami niewiadomego i nieznanego pochodzenia. Podkreślić należy, że Rzecznik Praw Obywatelskich nie stwierdził, że powód tego nie zrobił, uznał jednak, że procedura wprowadzona przez Zakład Karny w C. dotycząca przeprowadzania badań na obecność alkoholu, środków odurzających lub substancji psychotropowych w organizmie skazanego pozbawionego wolności naruszała obowiązujące przepisy tj art. 116b k.k.w. oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie sposobu przeprowadzania badań na obecność alkoholu, środków odurzających lub substancji psychotropowych w organizmie skazanego pozbawionego wolności ich dokumentowania oraz weryfikacji.

Ponadto należy podkreślić, że w okresie za który domaga się powód swoich roszczeń nie przebywał on już w Zakładzie Karnym w C., albowiem od dnia 30 października 2019 r. przebywał on w AŚ w Ł., ZK Ł., a następnie ZK K. (dowód historia rozmieszczenia skazanego k. 38-39). Podkreślić również należy, że możliwość przywrócenia do nauki została powodowi przedstawiona już przed decyzją Rzecznika Praw Obywatelskich i uchYLENIEM kar (dowód notatka k. 62), a okoliczność ta została potwierdzona przez powoda (por. wyjaśnienia powoda z dnia 23 marca 2022, 00:01;33). W związku z powyższym powód **nie kontynuował nauki w Zakładzie Karnym w C.** tylko i **wyłącznie z powodu swojej decyzji**, a nie decyzji pozwanego, będącej konsekwencją zdarzeń z 29 lipca 2017 r. i w dniu 17 lutego 2018r.

Podkreślić również należy, że pozwany podniósł zarzut przedawnienia, który w ocenie Sądu jest zasadny w części. Przedawnienie roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym podlega ogólnym regułom przedawnienia z art. 117 i n. k.c., z modyfikacjami określonymi w art. 442¹ k.c., dotyczącymi terminów przedawnienia tych roszczeń i ich biegu. Powyższy przepis dotyczy przedawnienia wszelkich roszczeń majątkowych w zakresie odpowiedzialności deliktowej, a więc roszczeń o naprawienie szkody majątkowej oraz roszczeń o pieniądze zadośćuczynienie krzywdzie. Zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości, że ww. przepis art. 442¹ k.c. znajduje zastosowanie w związku z roszczeniem o zapłatę zadośćuczynienia z uwagi na naruszenie dóbr osobistych (art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.) przy czym dotyczy to także roszczeń więźniów związanych z naruszeniem dóbr osobistych w wyniku osadzenia w placówkach penitencjarnych (por. uzasadnienie wyroku SA w Łodzi z dnia 14 sierpnia 2012 r. I ACa 577/12, LEX nr 1237042, wyrok SA w Lublinie z dnia 21 stycznia 2014 r. I ACa 663/13, LEX nr 1422386). Biorąc pod uwagę, że według powoda kary były wymierzone bezpodstawnie już w dniu w których się o nich dowiedział, to od dnia zawiadomienia powoda rozpoczął się bieg przedawnienia. W związku z powyższym zgodzić się należy ze stroną pozwaną, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu co do roszczeń związanych z karą z dnia 31 lipca 2017 r.

Wskazać należy, że stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego. Autentyczność i wiarygodność zgromadzonych w sprawie dokumentów nie była przez strony kwestionowana, ani też nie wzbudziła wątpliwości Sądu. W związku z powyższym okoliczności, na które powołał się powód, nie stanowią podstawy do uznania zasadności pozwu ani z tytułu zadośćuczynienia ani z tytułu odszkodowania. Brak było podstaw aby uznać, że naruszono jego jakiegokolwiek dobro osobiste, czy z winy pozwanego doznał jakiegokolwiek szkodę. Powód nie wykazał żadnych okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę dochodzonego roszczenia. Wobec powyższego przedmiotowe powództwo zostało oddalone.